Р Е Ш Е Н И Е
№ 42008

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 14 състав,** в публично заседание на 19.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **8284** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 1, чл. 85, вр. чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците.

С жалба от 06.07.2026 г. М. А. А. – гражданин на С. издаденото от интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците РЕШЕНИЕ № 140Х/30.04.2026 г., с което не е допусната до разглеждане по същество последваща молба за международна закрила, вх. № КП-01-1040/14.04.2026 г.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не е представляван от адвокат.

Ответникът също не е представляван. Представена е писмена защита от юрисконсулт, с която жалбата се оспорва, с доводи за правилност и законосъобразност на решението.

Като анализира наличните в делото доказателства и доводите на страните, Съдът намира следното.

М. А. А. подал за първи път молба за закрила на 29.08.2024 г., която била оставена без уважение от председателя на ДАБ, с решение от 12.02.2025 г., оставено в сила с решение на Административен съд – Хасково, което пък било потвърдено от ВАС на 04.11.2025 г. Четири дни по – късно чужденецът подал втора молба за закрила, недопусната до разглеждане с решение на интервюиращ орган, от 02.12.2025 г., оставено в сила с решение на Административен съд София – град от 27.03.2026 г., по адм. дело № 477/2026 г. На 14.04.2026 г. М. А. А. подал трета, последваща молба (процесната по настоящото дело).

По време на предходното административно производство е проверена и изяснена изложената бежанска история, че: е гражданин на С., вероизповедание мюсюлманин – сунит, роден в Х.; напуснал С. заради войната.

С процесното по настоящото дело оспорено Решение № 140Х/30.04.2026 г. интервюиращият орган, на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ е отказал да допусне за разглеждане по същество третата молба за закрила - вх. № КП-01-1040/14.04.2026 г., като основал отказа си с чл. 13, ал. 2 с.з. - подадена последваща молба, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. За да постанови процесното решение интервюиращият орган е изложил мотиви, обосноваващи крайния извод, че чужденецът не сочи нови обстоятелства, по смисъла на чл. 13, ал. 2 ЗУБ, а тези, на които се позовава, вече са били съобразени по време на предходното административно производство. Ответникът е обсъдил подробно и приложените, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ справки за С., като е разгледал случая и с оглед забраната, по смисъла на чл. 4, ал. 3 ЗУБ.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че жалбата е процесуално допустима, но е неоснователна. Решение № 176Х/02.06.2026 г. на интервюиращия орган е правилно и законосъобразно.
Нормата на чл. 76а ЗУБ постановява, че „преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост, съгласно чл. 13, ал. 2“, като от своя страна чл. 13, ал. 2 за „подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход“ отново връща към Глава шеста, раздел III“. Според чл. 76б, ал. 1 ЗУБ интервюиращият орган, единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю взема решение, с което се произнася по допустимостта на последващата молба и съответно я допуска или не я допуска до производство. Преценката се състои в това, дали доказателствата са нови и дали обосновават наличие на нови обстоятелства, които не са обсъждани преди това и които са от съществено значение за личното му положение. С последващата молба, а и по време на съдебното производство жалбоподателят не е представил/не представя каквито и да е доказателства, посредством които да обоснове (докаже, уточни) изложените по време на интервюто твърдения. Разпоредбата на чл. 13, ал. 2 ЗУБ не въвежда изискване по отношение на представените от чужденеца доказателства, а според нея, преценката за допустимостта се свежда до преценка, дали е на лице позоваване на нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Доказателствената сила на представените документи, относимостта и валидността им са въпрос на анализ по същество, едва в производство по общия ред, за предоставяне на международна закрила, а не в такова като настоящото, в което се изследват критериите за допустимост на последващата молба. Правилен е обобщаващият извод на интервюиращия орган, че молителят не се позовава на нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение и такива, относно държавата му на произход. Съществуването на въоръжен конфликт е необходимо, но не достатъчно условие да бъде прието и по отношение на жалбоподателя наличие на „тежки посегателства“, по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС, като възможност да му бъде предоставена на това основание субсидиарна закрила. Съществуването на въоръжен вътрешен конфликт може да доведе до предоставяне на субсидиарна закрила, само когато сблъсъците между редовните въоръжени сили на дадена държава и една или повече въоръжени групи или между две или повече въоръжени групи бъдат приети, по изключение, за пораждащи тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила, тъй като степента на безогледно насилие, която ги характеризира, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в

съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи (диспозитива по дело C-465/07 на СЕС). Новопредставената от ответника справка от 12.10.2026 г. (л. 28) сочи, че: към 31 август, 2026 г. приблизително 1, 8 млн. сирийци са се завърнали в С. през съседни държави, а над два милиона „вътрешно разселени“ са се върнали в районите си на произход; ООН отчита успешно укрепване на институциите и действия за провеждане на избори; актуалният преглед на Световната банка отчита „ранно икономическо възстановяване, но оставаща бедност и увеличаваща се инфлация, като Банката е обявила предоставяне безвъзмездно на 20 млн. щатски долара през м. 03.2026 г. и 100 млн. през м. 08.2026 г. Доколкото личната бежанска история на жалбоподателя не съдържа конкретни данни, сочещи на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, не възниква необходимост последващата молба за закрила да бъде предмет на разглеждане по общия ред.

Съдът приема, че с последващата си молба за закрила, вх. № КП-01-1040/14.04.2026 г. М. А. А. – гражданин на С. не се позовава на нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение или относно държавата по произход, включително от гледна точка преценка за наличие на основанията, по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ. Като не е допуснал тази молба за разглеждане в административно производство по общия ред, ответникът е постановил в срок материално правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 85, ал. 3, вр. ал. 1 ЗУБ, Административен съд София - град, 14-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от М. А. А. – гражданин на С., против издаденото от интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците РЕШЕНИЕ № 140Х/30.04.2026 г., с което не е допусната до разглеждане по същество последваща молба за закрила, вх. № КП-01-1040/14.04.2026 г.

Съдебното решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, и на протест.

СЪДИЯ: